

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR HIVATÁSRENDI FEJLŐDÉS MUNKALÓJA

„MINDEN EMBER ANNYIT ER, AMENNYIT TUD S AMENNYIT PRODUKÁL!”

Előfizetési díj egy évre . . . 2.— P
Csekkszám: „Tisztes Ipar”
Budapest, 10.457.

Főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Rottenbiller-utca 20—22. szám
Telefon: 13-00-92

Erdélyi Legényegyletek

nektek szól üzenetünk. Ismerjük már egymást. Találkozunk vezetőitekkel, tagjaitokkal nem egyszer a megszállás keserves huszonkét esztendeje alatt is. Jártak köztetek sokan a múltban nálunk, mindegyiktek szeméből akkora szenvedés mélabúja sugárzott, de volt a tekintetekben mokány férfi keménysége is, a „csak azért is kitarunk!” gránit keménysége. Tudjuk, hogy nem volt könnyű megmaradnotok magyarnak, legényegyletinek, hisz a kettő egyet jelentett. De Ti megmaradtatok annak, mert férfiak voltatok, férfiak a javából. A Ti derekatok egyenes, az nem hajlik meg, nem vagytok nádszál, mely a legkisebb szellőre is imbolyog, Ti acélkemény magyarok, egész férfiak vagytok.

Nem találunk szavakat annak kifejezésére, hogy milyen büszkék vagyunk rátok. Nem egyszer akartak kitanítani minket legényegyletietek itthon az „igaz” magyarságra, új, a mának született, de a holnapot meg nem élő szervezetek habzó szájjal fröcskölték ránk, hogy nem vagyunk eléggé magyarok, mert keveset állunk a hordó tetejére és nem rendezünk elég hazafias dumát. A válaszuk mindig az volt, hogy nézzétek meg a mi csendes munkánkat, mely a férfit neveli és benne az acélos magyar jövőt. Nem beszélni és dumálni kell a férfinak a Hazáról és annak szeretetéről, hanem dolgozni, alkotni annak jövőjét, erejét. Mi férfi munkával szeretjük Hazánkat, fajtánkat, mi akkor is szeretjük, akkor is hűek vagyunk hozzá, ha ez nem jelent együttáll földi paradicsomot, mi a férfi komoly szeretetével szeretjük fajtánkat, mely akkor a leglángolóbb, ha ez áldozatot, lemondást, teherviselést jelent. A mi fajszeretünk nem az operett-szeretet. Mi az állandósult szeretet mélységét magában hordó áldozatos munkával, tántoríthatatlan ragaszkodással csüngünk Hazánkon, fajtánkon. Ezt a sajátosan legényegyleti hazaszeretetet és fajtaszeretetet mutattátok Ti meg ország-világnak az elszakítottagság könnyes éveit alatt. Büszkén hivatkozunk rátok és mutatunk felétek: nézzétek, ez a legényegylet, ti magyarság, mely nemcsak szavakban nyilvánul, de tetteiben virul ki. Ismétlem, nem találunk szavakat büszkeségünk kifejezésére, amikor halljuk, hogy sokan közületek a börtönök levegőjét szívták, mert magyarok maradtatok.

Kítárjuk legényegyleti munkás szívünket, felétek küldjük annak lángoló szeretetét, nyújtjuk felétek testvéri jobbunkat. Fogadjátok el és haladjunk kéz a kézben együtt férfias masirozással és építsük odaadó munkával, tántoríthatatlan kitarással, áldozatos hévvel a szebb, magyarabb, krisztusibb jövőt. Ti mesterei vagytok a harenak és küzdelemnek, minket sem dédelgetett az élet,

küzdelemben edzettek vagyunk mi is, együttes munkánknak ez eredményt ígér.

Hívunk benneteket, jőjjetek otthonainkba, nyitva állnak azok is előttetek épügy, mint a szívünk. Jőjjetek hozzánk és ismerjétek meg nálunk édes magyar Hazánk minden szépségét. Jőjjetek hozzánk és pótoljátok tudásban, felkészültségben nálunk azt, amit elnyomóitok megtagadtak tőletek. Jőjjetek hozzánk és érezzétek otthon magatokat nálunk.

Amint lehetséges, megyünk hozzátok és visszük magunkkal szívünk szeretete mellett zászlónkat ajándékba nektek, hogy beszédes emléke legyen örök időkre kemény harcotoknak magyarságtokért és a visszatérés édes ölelésének. Fogadjátok majd a testvér ezen ajándékát szeretettel.

Üdvözlünk Benneteket, erdélyi legényegyletek: Kolozsvár három legényegylete, Nagyvárad, Marosvásárhely, Gyergyószentmiklós, Borszék, Szilágysomlyó, Szamosujvár, Dés, Szatmárnémeti, Tasnád és ti többiek mind éreztétek, hogy szerető testvéreitek büszkék rátok, örömmel vártak benneteket, hogy határtalan boldogok veletek.

Zászlókat erdélyi egyleteinknek

Amint a rendes forgalom helyreáll, a visszatért országgrésszel, megyünk üdvözölni ottani egyleteinket. 50 százalékos vasuti kedvezménnyel tömeget akarunk vinni Kolozsvárra, a legnagyobb visszatért legényegyletbe, ahol az összes egyletek kiküldöttjeiben az anyaország egyletei köszöntik a visszatérteket. Nem megyünk üres kézzel. Visszük szívünk szeretetét, de viszünk örömajándékot is emléknék: büszke magyar zászlónkat és egyletünk zászlaját. Hogy mennyire szükség van erre, beszéljen erről az alábbi levél:

„Legényegyletek Országos Szövetsége, Budapest.

Alulírott mély tisztelettel fordulok kéréssel a Legényegyesületek Szövetségéhez.

A Kolozsvár Irisz-telepi Legényegyesület is boldog érzéssel készült a szeptember 11-i nagy napra, melyen hónapok óta bevonultak Kolozsvárra. Szerény anyagi körülményeihez képest megcsináltatta a maga háromszínű zászlóját, mellyel díszíteni akarta otthonát a bevonulás alkalmával. A zászlót titkos örömmel és féltéssel rejtettem lakásomon, amikor 11-én reggel fél 7 órakor a visszavonuló oláh csapatok hátvédét, egy négy emberből álló lovas csapatot rosszakarató emberek azzal küldték rám, hogy a pap lakásán vannak a zászlók, ő vezeti a

munkásnegyed embereit az ünnepségre. Édesanyámmal együtt szuronyos fegyverek közé kerültünk és agyon akartak löni, ha a zászlót nem adjuk ki. Lázasan kerestek lakásomon, életünkkel játszottunk mindketten s így kénytelenek voltunk e drága lobogótól megválni. Rúdját összetörték és a zászlóval lovaikat hajtották el. Így szeptember 11., minden nagy boldogsága mellett is, fájdalmas nap volt számunkra. Míg minden más egyesület háromszínű zászló alatt vonulhatott fel, mi anélkül vártuk a honvédeket.

Ez indít arra, hogy kéréssel a Szövetséghez forduljak és Legényegyesületünk számára egy címeres magyar zászlót kérjek, hogy e megtisztelő ajándékon keresztül érezzük a nagy összetartozásnak boldog és fel-

emelő tudatát. Ez kárpótolna bennünket nagy veszteségünkért és szomorúságunkért.

Kérésem kedvező elintézését várva, magyar testvéri szeretettel küldöm egész egyesületünk üdvözlését.

Kolozsvár, 1940. szeptember 24.

Csendőr Jenő
igazgató, lelkész.

A zászló ott lesz. Visszük magunkkal. És nemcsak a Kolozsvár-Irisz-telepi legényegyletnek, viszünk mind-egyiknek. Visszük nagy örömmel, túlaradó szeretettel.

Felkérjük egyleteinket, készüljenek a kolozsvári nagy útra, jöjjenek minél többen.

Felkérjük arra is egyleteinket, adakozzanak a zászlókra, vállalják el egy-egy visszatért egylet zászlaját.

A révfülöpi dékánképző kurzus emlékei

Egy hét varázsa alatt

Nem találok jobb szót rá, egyszerűen varázslatos, csodálatos volt az a hét. Örömmel mentünk, szó se róla, de inkább az egyheti balatoni pihenésnek örültünk. Más nagyszerű ígéretet ettől a héttől nem igen vártunk. Tudtuk, hogy jól fogjuk érezni magunkat, együtt lesz harminc fiatal legényegyleti vezető, de azt, amit ettől a héttől kaptunk, azt nem vártuk.

Kaptuk először is a legényegylet célkitűzéseit, programját, úgy, ahogy azt még sosem láttuk. Milyen nagy egyletnek vagyunk is mi a tagjai, kis részei, ezt csak itt láttuk igazán. Nincs még egy szervezete az országnak, mely ilyen világosan megfogalmazott programmal szolgálja édes magyar Hazánk tervszerű építését krisztusi emberek kialakításával. És milyen nagyszerű élményt jelentett számunkra látni a legényegylet közel százéves történelmében a kemény következetességet és fegyelmet eredeti programjának követelésében, nem tért le arról sosem, akárhogy akarták is azt a különböző korek politikai áramlatai. Nem lett belőle sosem más, csak a mi életiskolánk, nem lett sem több, sem kevesebb, és éppen ezzel lett a **legtöbb**.

Az egy hét közösségi élete megtanított bennünket arra, hogy egy zárt egység milyen nagy erőt jelenthet, ha mindenki alkalmazkodik a közösség érdekeihez, ha mindenki megteszi a kötelességét, ha mint a közösség része, a maga dolgát elvégzi. Közösségi élet csak úgy érték, ha az egyes részek harmóniában vannak, ha egymás mellé tudnak állni és közös akaratall közös célt szolgálni, ha megvan a munkamegosztás és munkabeosztás közössége, ha az igazi közösségi szellem él. Értékes közösségi élet nincs, csak úgy, ha minden kis részecske a maga helyén áll, ha az óra pontosságával teljesíti kötelességét, ha minden részre építeni lehet. Amint az egyiknél csak kis baj is van, már megérzi az egész. Megtanultuk, hogyan kell ezt a közösségi életet szellemmel megtöltve kiépíteni, ha azt akarjuk, hogy a legényegyleti közösség tényleg a jövő jellemes emberét, nagyszerű szakemberét nevelje ki belőlünk. Megízeltük a jól kiépített közösség erejét, ennek szerelmesei lettünk. Ezt az erőt a magunkénak akarjuk tudni mindig. Ennek csak egy feltétele van: mindegyikünknek fegyelmezetten a helyén kell állnia, kötelességét teljesítenie, egész férfinek lennie.

Gyöngyössi Péter
a kereskedők II. öreglegénye.

Megtalálni önmagunkat,

megismerni egyszer hamisítatlan önmagunkat, hogy ez milyen nagyszerű élmény, azt a révfülöpi dékánképző kurzuson tapasztaltam. Otthon hagytam minden gondomat, bajomat, nem vittem magammal azt a sok keserűséget, melyet kivált az emberből a mai élet látása, leve tettem minden ballasztot és csupasznan vettem magam neki az egy hétnek és vártam, vajjon milyen benyomások, élmények és gondolatok vetődnek belém. És jöttek a meglátások, vésődtek csupasz énembe a benyomások, kinyílt a szemem sok mindenre, amit eddig nem láttam, amire eddig nem gondoltam.

Legnagyobb élményem az volt, hogy megismertem, rádöbbsentem, hogy milyen sok szépség is van bennünk. Kívülről keressük az értékeket és elfelejtünk önmagunkba nézni. Tudatosan felismerni önmagunkban a **szellemiséget**, a lelkeséget, milyen nagyszerű is ez. Fáklyát venni a kézbe és bevilágítani önmagunk világába és körülnézni, milyen úton is járunk. Mérégre tenni az általunk eddig értékelte dolgokat, megismerni új értékeket, szellemi, lelki értékeket és új skálát felállítani az értékekben, azok értékelésében. Milyen nagyszerű is erre rájönni, ezt felfedezni.

Átéltük Révfülöpön a **lelki magány nagyszerű óráit**. Éreztük a csend és nyugalom erőteljes értékét. Kikapcsolódtunk a hétköznapi élet kenyeret hajhászó, ideget ölő rohanásából és **új világot** fedeztünk fel, **önmagunk világát**. Elálltunk annak szépségétől, megittasultunk erejétől, szinte megdöbbsentünk attól, hogy ez eddig ismeretlen volt előttünk, hordoztuk önmagunkban anélkül, hogy tudtunk volna róla. Megismertük igazi önmagunkat. Hogy nemcsak izom és vér vagyunk, hogy nemcsak fizikai öröm és mosoly van, hanem van ennél sokkal szebb, több, nagyszerűbb és ez bennünk van, a szellemiségünk, a lelkeségünk. És nemcsak a fizikai létünk érdeme munkát és erőlködést, vágyainkat nem szabad csak a test területére szűkíteni. Ha ezt tesszük, akkor megfosztjuk önmagunkat a legszebb emberi élménytől, a lelkeség átérzésétől, átélésétől.

Köszönöm ezt a felfedezést, ezt az élményt Révfülöpnek. Általa új embert fedeztem fel önmagamban. Ennek az új világnak örülök, féltően öröködöm felette és nem engedem, hogy még egyszer az öntudatlanságba tűnjék el. Érdemes volt elmenni Révfülöpre és el kell menni oda minden legényegyleti tagnak. Üzeni is ezt

minden legényegyleti dékánnak, vezetőnek, de minden tagnak

Csongár József
központi dékán.

*

Szilánkok

Volt Révfülöpön a sok komoly tartalom és tanulás mellett hangulat, jókedv és derű is bőven. Egész éniünket éltük ott ki. Nem voltunk savanyúak, életuntak, mosolyban kopottak. Fiatalok, igazán legényegyletiek voltunk. Ehhez pedig hozzátartozik a jókedv, mint gumi az arabhoz. Pár képet akarok felidézni a révfülöpi nyolc nap ezen területéről.

Mindjárt az első nap jól indult. Megittasultunk a magyar tenger nagyszerű látványától, leestek az állunk, hogy milyen szép is ez a Balaton. Még elképzelni sem tudtunk vízben ilyen mesés szépet. Feltűnt is, hogy ezentúl folyadéokban csak a vizet becsüljük nagyra, ez pedig baj lenne, igen nagy baj, mert nemde az ország népességének egy tekintélyes része a bortermelésből él és ezek élni akarnak s nem meghalni. Már pedig ha folyadékban csak a víz jelent értéket, akkor ők, a bortermelők halálra vannak ítélve és nem a legszebb halálra, az éhhalálra. Ugy-e, hogy logikusan gondolkodtunk? És magyar fajtánk iránti szeretetünket sem vonhatja kétségbe senki sem. De miért is filozofálok ennyit? Száz szónak is egy a vége, mindjárt az első nap megkóstoltuk nemcsak a Balaton vizét, de borát is. És egy nagyszerű felfedezésre jöttünk rá. Így bortól támogatva még szebbnek, rózsásabbnak láttuk a Balaton vizét is. Érdekes, a bortól még mesésebb szint kapott a Balaton vize. És csak így volt szép, a Teremtő is így szánta össze a kettőt: a vizet külső használatra, a bort pedig belsőre. Na, nem így a legjobb?

Feri, a Központ másoddekánja is így látta, márpedig ő jól lát. Tehát igaz. Ő csak egyszerű tévedett, de akkor is ő járt jól, tehát akkor sem tévedett. Ugy volt, hogy a megfelelő tekintély biztosítása okából ott az első ivászat alkalmával Ferink jó nagy szivart szerzett, díszes hosszú szipkáiban és kacskaringós füstöt eregetett maga körül, hogy ki, ha nem ő! Ha már dékán — márpedig ő az és nem rossz —, akkor adjuk meg a módját mindenben úgy, ahogy ez a tisztség azt megköveteli. Na, nem igaz? És mégis, ez lett a veszte, — csak az ő veszte. Az igaz, hogy a dékáni tisztség magas komolysághoz a szivar nagyon jól illik, ezt tudta mindenki, csak a Ferink — gyomra nem! És mit tagadjuk — nem vagyunk ugyan nagyon büszkék rá — lett ott benn nagy ribillió, már tudniillik a Feri gyomrában, ézengés, földindulás és ki tudja még mi. Sajnálunk is, de csak rövid ideig. Mert mit tesz Isten, illetőleg a főtítká, Feri rá lett szabadítva a konyakos üvegre. Nem is múlt el a gyomorfájás, tartott mindaddig, amíg az üvegben a konyak. Pedig már mindenki rá akart szokni a szivarozásra, de amikor az üres üveget látták, azt mondták, már nem érdemes.

A kurzuson résztvett Kaszper Lajos ózdi barátunk is. Nagy népszerűségnek és a „palóc” becenévnek örvendett. Hazafelé jövet magánénekszámokat produkált a vonatban, mire Hegedüs Jancsi felkiált: „Ime, Ozd, a csodák-csodája!”

Az egyik megbeszélésen a főtítká megkérte az önképzőkör ott levő tagjait, hogy készüljenek majd egy október 6-i gyászműsorra. Bencez Feri közbeszólt: Nagyon szép legyen ám, mert születésnapom is van akkor.

Forgó Jancsi nem állhatta meg, hogy hegyes nyelvét ki ne köszörülje ezen: Hiába, a bajok nem járnak egyedül, az aradi vértanukat is akkor végezték ki, a Bencez is akkor született, szegény magyar Haza!

A kis közkedvelt szakácsnő, a kis Bözse jó főztjéből meglehetősen repetáltunk. Mindenki felsorakoztatta az érveit, hogy miért jár neki repeta. Gyöngyössy Peti is odaszól Csongár Jósának: Nézd legalább a koromat és adj repetát! De Ballagi Béla, a sátoraljaújhelyi dékán gyorsan megjegyzi rá: Benned csak az „angol kórt” tisztelhetjük.

Hegedüs Feri kitartott a szivarozás mellett. Egyik este csak csutka hevert előtte. Neki is támad Forgó: Mi az, már csak kinaira jut, Ferkó? Hogy-hogy kinai? Na, hát igen, már „Tsak-tsikket”?

Feljegyezte: **Forgó János.**

É L Ü N K

PÉCS.

Pécsi egyletünket a nyár folyamán teljesen átfestették, új színpadot is kaptunk, a színpad felett pedig három Kolping-fiú áll, jelezve az egylet szellemét és munkáját. Az egyik fiú a testi munka, a másik a szellemi munka megszemélyesítője, viszont a középső alak az egylet mozgalmi életét jelképezi. Egyletünk gyűlései hétről-hétre látogatottabbak lesznek, reméljük, nemskára gyűléstermünk kicsinek fog bizonyulni, mert kétszázon felül leszünk a heti gyűléseken is. Szakosztályaink is megkezdtek már a munkát, megbeszéléseik komoly munkaszellemlről tanuskodnak. Alosztályaink sport és szórakozások terén élénkítik az egyleti életet. Ha a közeljövőben hazajönnek bevonult tagjaink, megindítjuk a mesteregylet intenzív életét is. Egyenlőre a tánciskola kurzusa teszi mozgalmassá az estéket az egylet nagytermében.

Major Ferenc jegyző.

SZENTENDRE

Fájó szívvel veszünk búcsút főtisztelendő Pálos Iván ügyvezető elnök úrtól. Kérjük tartson meg bennünket továbbra is szeretetében és emlékezetében. Hálásan köszönjük fáradozását és munkálkodását, mellyel ápolta lelkünket, szívünket és a Kolping eszmét.

Szeretettel köszöntjük főtisztelendő Élő József ügyvezető elnök urat és kérjük, fogadjon bennünket Kolping testvérévé. Mi ígérjük, hogy egy emberként állunk mögéje, hogy egyesületünk célkitűzéseit minél előbb elérje. Munkánkba beleadjuk lelkünket és szívünket, hogy együtt láthassuk, mikor Isten áldja a tisztas ipart.

Bernhardt Ferenc I. dékán.

SÁTORALJAUJHELY.

Szeptember 24-én díszgyűlést rendeztünk, amelyen Homer Gyula újonnan kinevezett plébános és Füg Béla s. lelkész új elnökeinknek mutatkoztunk be. A Legényegylet nevében Juhász Pál dékán köszöntötte a vendégeket. Karnis László tanító, pénztáros ismertette a Legényegylet múltját és az eddig elért eredményeit. Ballagi Béla II. dékán a Legényegylet céljáról és programjáról beszélt, melyben kifejtette, hogy mire törekszik a Legényegylet a magyar munkásifjúság érdekében és hogyan akarja végrehajtani a szakmai továbbképző és kulturális programját a cél érdekében. Szavalatok és énekszámok tarkították a műsort.

Velünk együtt mutatkozott be a Dolgozó Lányok helyi csoportja, akiknek a nevében Jenik Ibolya köszöntötte a megjelenteket, majd Mózner Jánosné áll. tanítónő, D. L. vezető ismertette a D. L. múltját és programját. Ezután humoros részleteket mutattunk be színpadi

tábortűz mellett a „hatfai” nyári táborozásunkból. A vidám számok és az Erdélyi induló hangjai után Homer Gyula plébános ünnepélyes beszéde keretében az Egyletünk elnöki tisztségét átvette, majd beszéde során kifejtette, hogy az Egylet terveit a megvalósításhoz fogja vezetni. Utána Füg Béla lelkesítő szavakkal tett ígéretet, hogy a plébános úr segítőtársa lesz.

Diszgyűlésünk egyben propaganda est is volt, melyre számtalan érdeklődőt hívtunk meg. Eredménye máris látható, mert többen kérték felvételüket az Egyletbe.

Kolping üdvözléssel: **Ballagi Béla II. dékán.**

GRATULÁLUNK

Nóth Béla volt egyleti jegyző eljegyezte Peti Jucikát, Pécs. — Hajdu Jucikát feleségül vette Aradvári István, a pécsi egylet tagja. — Szabó Mihály pécsi egyleti tag eljegyezte Szomor Marikát, D. L. tagot. — Schmidt József volt pécsi másoddékán önálló lett és Pécssett fodrászüzletet nyitott.

Baranyó János szolnoki tagunk, volt dékán, szeptember 7-én esküdtött örök hűséget Balogh Margitkának.

Balla József esztergomi tagunk házasságot kötött Mandasitz Erzsébettel.

Juhász Pál sátoraljaújhelyi dékán eljegyezte Cseh Erzsébetet.

SPORT

A szolnoki kerületben kitűzött „Kolping” kupa küzdelmek véget értek. A kupát Jászberény csapata nyerte. A serleget P. Borsy Engelbert szolnoki elnök ünnepélyesen október 4-én adja át a győztes csapatnak. Az ünnepélyen résztvesz Solymár György szöv. főtitkár is.

A körmérkőzés befejeztével a táblázat így alakult:

1. Jászberény	4	3	1	—	12—4	7
2. Szolnok	4	3	—	1	17—8	6
3. Jászapáti	4	2	—	2	8—9	4
4. Jászladyány	4	1	—	3	4—13	2
5. Szajol	4	—	1	3	3—10	1

A szolnoki kerület 1940. évi asztalitenisz bajnokságát november 10-én Szolnokon rendezik. Csapat-, egyéni- és páros bajnokságok kerülnek eldöntésre. A csapatbajnokságra egy értékös vándordíj lesz kifizéve. A versenykiírást az érdekelte egyesületek hamarosan megkapják.

A szegedi Legényegyletek magyar és legényegyleti zászlót adományoznak a visznek a nagyváradi Kath. Legényegyletnek. Az ünnepélyes zászlószentelés október 7-én lesz Szegeden. A legelső alkalommal nagyszámú küldöttség adja majd át ünnepélyesen Nagyváradon a megszentelt zászlót. Ez alkalommal a szolnoki Legényegylet küldöttsége pedig Szt. László sírját fogja megkoszorúzni.

Kiadja: az Orsz. Központi Katolikus Legényegylet, Budapest, VII., Rottenbiller-utca 20—22.

Felelős szerkesztő és kiadó: vitéz Pintér József.

Máté-nyomda, Bp., VIII., József-utca 61. Telefon: 13—92—59.

Címzett:

Tek. Katolikus Legényegylet

Friss rágódnivalók...

Ki a nyakad?

A lemondott angol király még walesi herceg korában autódéfektet kapott az úton. Arrafelé hajtott éppen egy szekeresgazda, megállt és kérdezte: Segítsék? Köszönöm, felelte a herceg, akit szemüvegében a gazda nem ismert meg. A gazda fejét csóválja, majd azt mondja: Azért van annyi baj, mert olyan bolondul hajtanak. Hallom, a walesi herceg is olyan örülten hajt, még egyszer kitöri a nyakát az is...

Azt teheti a nyakával, amit akar! — mondta erre ingerülten a malesi herceg. — Elvégre a saját nyaka!

— Téved! — felelte a gazda szekereére kapaszkodva. — A walesi herceg nyaka Angliáé.

Fiam, nemcsak a nyakad, hanem minden idegszálad, minden tehetséged, tudásod, megfeszülésed a közösségé, e megnagyobbodott hazáé. Nem tehetsz egészségeddel, munkabírásoddal, tehetségeddel azt, amit akarsz, felelsz érte a haza és az Isten előtt. A haza számon kéri tőled; mert magyarnak születted, az Isten, mert embernek születted és Tőle halhatatlan lelket kaptál.

Ezt hiába próbálsz letagadni, ezek megváltozhatatlan örök tények. Próbálsz csak egy kissé rágódni rajta! Olyan fiúnak tartalak, aki a fejedet nem csupán periszkópnak tartod az élet tengerén.

Te is szeretsz melegedni?

Andersen meséli: A sündisznók nagyon fáztak. Összebújtak, hogy felmelegítsék egymást. De nagyon hamar rájöttek arra, hogy sokkal jobb fázni, mint egymás tüskéit elviselni.

Te is ezt tartod, kedves Barátom? Év eleje van. Jönnek megint a régi barátok és az új jelentkezők az egyletbe. Megint találkozol jó haverokkal és az ellenszenves pasikkal. Mit fogsz csinálni? Én csak azt mondom, a sündisznókból már elég volt az egyletekben. Borotválj le te is a sörtétet és igyekezzél másokat is erre rávenni. Az egylet a szeretet és a kölesönös boldogítás helye legyen! De ezt én nem a sündisznóknak tanácsolom ám, hanem neked, jó testvérem!!!

Hány pofont kaptál már

azért, mert egyleti tag vagy? Egyet sem? Na, miért csodálkozol? Lásd Benizzi Szent Fülöpöt az egyik prédikációja után néhány elvetemült hallgatója alaposan elrakta, mert olyan hatásosan beszélt az erény javára, mert megleckéztette a büندöket.

Ha te is így működnél az egylet javára, igazán nem kellene szégyellened, hogy megpofoztak valahol az egyletért, vagyis a becsületes életért, a megnemalkuvásért, az Isten ügyeiért...

Vagy rólad sose veszi észre senki se, hogy egyleti tag vagy???

A hajókat és a gyerekeket hátulról kormányozzák...

ezt tartja egy angol közmondás. Talán ezért jársz te olyan céltalanul, azért nem találsz rá a helyes útra? Mert mégsem vagy már gyerek és így nem illik téged is egy kicsit néha „hátulról” kormányozni? Milyen kár!...

Dr. P. J. Pécs.